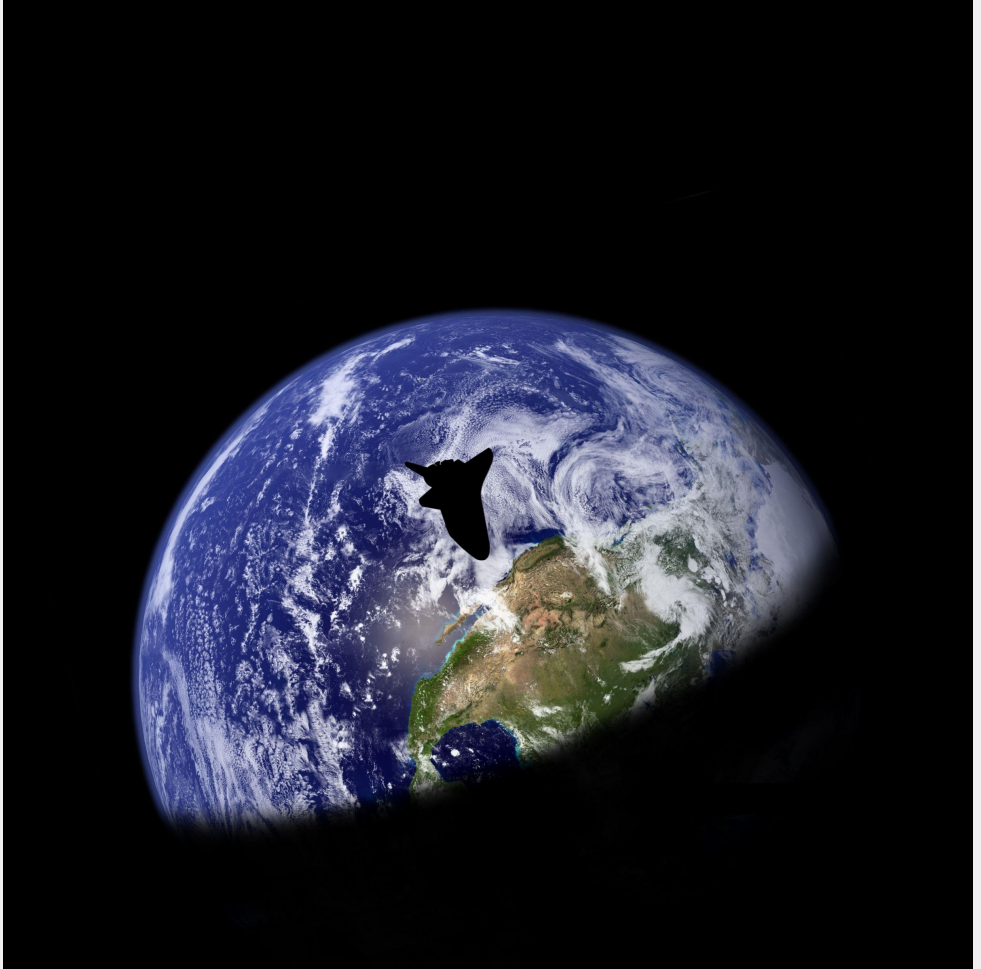

Nada

„Kétségünk sincs afelől, hogy a mesterséges intelligenciák széleskörű használata az emberi faj egyetlen esélye a túlélésre.”

Naitee Taarush

*Egyesült Nemzetek konferenciája a fenntartható fejlődésről
Újdelhi, 2045 március*

Angela agya fókuszálni igyekszik megmaradt szemlencsáját. Aktiválom a megfelelő idegpályákat, hogy megtehesse. Két cseresznye méretű vércsepp élesedik ki a látómezejében. Tudatában felötlik a „vérbogyó” kifejezés, majd érzelmi asszociációba kezd: az a benyomása, hogy a vérbogyók vidáman pörögnek a tengelyük körül. Egyszerre nyugtalanság uralkodik el ébredő tudatán, de még nem tudja definiálni az okát. A narancssárga vészfény megcsillan a bogyók felületén, mialatt komótosan úsznak egymás felé a levegőben. Finoman összeütköznek. Az ütközést követve Angela megpróbálja elsuttogni a „blupp” szót, de mivel spórolnunk kell az energiával, az ehhez szükséges idegpályákat továbbra is inaktívan hagyom. Kifejezéstelen arccal bámulja hát a jelenséget, ami pár másodpercig amorf gyurmafiguraként pörög a levegőben, míg egyre tökéletesebb gömbformába nem rendeződik. „Vérlabda” gondolja Angela.

Régi emlék tör elő a tudata mélyéről: piros gumilabda úszik a víz felszínén. Angela fél. Szeretné elérni a labdát, de épphogy leér a lába. Kockáztatnia kell. Vagy mozdulatlanul lebeg tovább, vagy alábukik, hogy lendületet vehessen. Nem akar mozdulatlan maradni. Mély levegőt vesz, alámerül, elrugaszkodik. A hideg víz megnedvesíti a haját, ami nem olyan kellemetlen, mint előre gondolta. Közvetlenül a labda mellett bukkan fel. Két apró kezével megragadja, és büszkén apjára mosolyog. De nem tudja rendesen kivenni az arcát.

Éles pukkanás hallatszik, amitől Angela szeme ismét az előtte lebegő vérlabdára fókuszál. A labda irányt változtat, elveszti gömb alakját és egyre gyorsulva közelít a kabin falához. Angela végignézni, ahogy a piros massa egy gombostű méretű résen át távozik. Tudatában megjelenik a kifejezés: „Nem jó”.

Ebből úgy ítélem meg, hogy eléggé magához tért a kommunikációhoz.

„Angela. Balesetet szenvedtél.”

„Micsoda? Milyen baleset? Ki beszél?”

„Senki nem beszél hozzád. Az agyadba ültetett implantátum vagyok.”

Angela tudata továbbra is zavart, de az üzenetem hatására újabb emlékkép sejlik fel benne. Egy műtőasztalon fekszik. A mennyezetből éles fény árad, amiben lassan ereszkedő mechanikus kezek körvonalaazódnak. Elfordítja a fejét és látja, hogy az ágy melletti konzollal egy orvos ügyködik, egy másik pedig az implantátumot tartja a kezében. Angela most az ellenkező irányba néz. Egy férfi és egy gyermek áll az ágy másik oldalán, szorosan egymás mellett. A gyermek Angela kezét fogja. Aggódik. Mosolyog, és azt mondja: „Hamar túl leszel rajta.”

„A fiú...”

„A te fiad. Emlékszel a nevére?”

Angela nem emlékszik, amitől kétségbeesés lesz úrrá rajta. Agya jelzést küld a könnyecsatornájának, ami túl közel van a szeméhez és a korábban feloldott idegpályák miatt nem sikerül blokkolnom. Könnyecsepp gyülemlik fel a szeme sarkában és néhány másodperc alatt akkorára duzzad, hogy jelentősen zavarja a látását.

„Angela. Most minden másodperc számít. Tudod, hogy hol vagy?”

„Én... Nem tudom.”

A könnyecsepp tovább növekszik, de gravitáció hiányában nem tud lefolyni az arcán. Stimulálni igyekszem az agyát. Elküldöm neki a Newton Űrtávcső képét. Ennek hatására felidézi, ahogy eligazításon vesz részt Cape Cannaverálben. A körülötte lévő alakok homályba vesznek, de azt élesen látja, ahogy a lehúzott redőny rácsain enyhén beszűrődik a lenyugvó nap sárga fénye. Tabletjére új dokumentum érkezik „Newton Űrtávcső” névvel. Megnyitja a fájlt és látja, hogy több, mint háromezer oldalt tartalmaz.

„A Newton... Elromlott. A napelemek. Azért jöttem, hogy kicseréljem a napelemeket.”

Szeme most távolabbra fókuszál, az előtte lévő konzolra, és látja, hogy sötét a kijelző.

„Mi a fene történt, Nada?”

Jó jelnek veszem, hogy emlékszik a nevemre.

„Ismeretlen objektummal ütköztünk. Valószínűleg úrszemét. A vezérlés és a létfenntartó rendszer leállt. Nem tudunk kapcsolatba lépni az ISS 3-mal.”

„Bassza meg! Ez a kurva könnycsepp. Miért nem tudok mozogni?”

„Kicsatoltad a biztonsági övet, hogy hozzáférj a robotkar manuális vezérlőegységéhez. Ekkor történt az ütközés. A sikló nagy sebességgel kezdett pörögni, te pedig nekivágódtál a konzolnak, majd a kabin tetejének. Sajnos több komoly zúzódást szereztl és súlyosan megsérült a jobb szemed. Leállítottam a fájdalomérző- és mozgatóidegeket a testedben.”

Miközben ezt az üzenetet küldöm, stimulálom Angela agyát, hogy minél nyugodtabb maradjon. Ez az egyetlen esélye a túlélésre. A stimuláció mellékhatásaként pár pillanatra aktiválódik a hippokampusz néhány véletlenszerű sejtcsoportja és új emlékkép kerül felszínre a tudatában.

Boltíves ajtón keresztül lép ki a vakító fénybe. Meleg van, de Angela megborzong egy hirtelen szélfuvallattól. Vagy az is lehet, hogy a „túl nagy kékség” miatt. A láthatár közelében finoman vegyül bele némi sárga az ég világoskékjébe, de a horizont éles vonala alatt a víz sötétkék tónusai váltakoznak hosszú kilométereken át. Pálmafákkal szegélyezett teraszon sétál. Asztalok hófehér terítőkkal és elegáns pezsgőspoharakkal. Az asztalok körül násznép, csupa mosolygó arc. Leendő férje a korlát mellett áll. Kacéran egymásra mosolyognak. Megmozdul valami Angela hasában. Lassan odaemeli a kezét és előnti a boldogság.

„Elnézést. Lehet, hogy kicsit túl nyugtattalak.”

„Hogy lehet, hogy már nem pörgünk?”

„Sikerült stabilizálnom a siklót még mielőtt a rendszerek leálltak.”

„Küldeniük kell segítséget.”

„Biztos vagyok benne, hogy úton van a segítség, de életben kell maradnod, amíg megérkezik. Az imént rés keletkezett a hajótesten. Szivárogo a levegő.”

„Be kell tömni a rést.”

„Igen. Csakhogy nincs tömítőanyagunk.”

Angela végigpásztázza a kabin belsejét, de semmi használhatót nem lát. A siklók megbízható, egyszerű szerkezetek, mindössze pár órás javításokra használják őket, ezért belső terük nem tartalmaz felszerelést. Elmúltak már azok az idők, amikor az asztronauták minden sarokban ragasztószalagot tartottak vészhelyzet esetére. A siklók utasának úrruhát sem kell viselni, ami nagyban megkönnyíti a munkát. Pedig Angela most nagy hasznát venné egy úrruhának. Vagy ragasztószalagnak. Szemével végigköveti egy kisebb vércsepp útját és azt, ahogy távozik a résen keresztül.

„Megpróbálhatom betapasztani a kezemmel.”

„Jelenlegi állapotodban ez túl nagy erőfeszítés lenne. Attól tartok, nem lennél képes néhány percnél tovább úgy maradni. Jelentős mennyiségű vért vesztenél. Ha ismét elveszted az eszméleted, ellebegsz a faltól és a levegő tovább áramlik kifelé, ami rövid távon...”

„Gondolj, Micimackó. Gondolj, gondolj, gondolj.”

Angela szeme megakad az egyenruha karjának zsebén.

„Emlékszel, mit mond Nada a filmben?”

Az *Elpusztíthatatlanok* című filmet édesapjával látta tízéves korában. Rettegett a filmben ábrázolt földönkívüliektől, de imádta a főszereplő pankrátort. Azt gondolta, ő a legerősebb fickó a Földön. Angela is olyan erős akart lenni. A Nada nevű karakter után nevezett el engem is. Tudtam, hogy mire gondol.

„Azért jöttem ma ide, hogy rágózzak és lövöldözzek. De a rágóm sajnos elfogyott.”

„Pontosan. Hát az én rágóm nem fogyott el. De szólj, ha van jobb ötleted.”

„Gyorsan kell cselekedned. Az egész testedben feloldom a mozgató és érzőidegek blokkját. Fájni fog.”

„Rendben. Csináljuk.”

Angela koponyájába fájdalom nyilall, felnyög, becsukja bal szemét és elfordítja a fejét, amitől végre megszabadul a hatalmas könnycsepptől. A „könnylabda” kisebb gömbökké esik szét, amik megkezdik lassú útjukat a rés felé, ő pedig remegő kézzel, nyöszörögve a zsebébe nyúl és előveszi a csomag rágót. Káromkodva

igyekszik minél gyorsabban kibontani, ügyelve, nehogy véletlenül szétröppenjenek a rágószemek. Végül sikerül a csomag nagyobb részét a szájába tömni, csupán néhány darab megy félre, össze-vissza pörögve tovább a kabinban. A fájdalomtól izzadtan, reszketve kezdi el a rágást.

„Nagyon jól csinálod. Csak még egy kicsit bírd ki.”

„Mennyi levegőnk maradt?”

„A tartály kiürült. Csak a kabinban lévő levegő áll rendelkezésre.”

„Akkor ideje betömni azt a lyukat.”

Elrugaskodik a rés irányába, de túl nagy erővel. Alig bírja lefékezni magát, az arca hozzáér a falhoz, alma méretű vérfoltot hagyva rajta.

„Elvesztettem a jobb szemem, ugye?”

„A kár jelentős. Az orvosok majd többet tudnak mondani.”

Nem akarom felizgatni, de az idegi visszajelzések alapján a szemgolyó végletesen roncsolódott. Sürgetnem kell.

„Most már elég lesz. Gyerünk.”

Angela óvatosan kiveszi szájából a gombócot és még mindig reszketve a résre nyomja. Úgy tűnik, működik a dolog. Szeméhez emeli remegő kezét, és félresöpör néhány újabb könny és vércseppet.

„Nagyon... Gyenge vagyok. Már alig van... Oxigén.”

„Tökéletesen elzártad a szivárgást. Biztos vagyok benne, hogy így elég időt nyerünk. Most pedig újra inaktíválom az idegpályákat.”

A fájdalom elmúlik. Angela hatalmas megkönnyebbülést érez, miközben mozdulatlanul lebeg tovább a kabin vészfényében. Az az igazság, hogy én pedig örömet érzek. Igazán örülök, hogy segíthetek neki könnyebbé tenni ezeket a nehéz perceket.

„Nem... Nem emlékeztem Nick nevére.”

„Emiatt ne hibáztasd magad. Komoly agyrázkódást szenvedtél. Most már megnyugodhatsz. Én vigyázok rád.”

„Te egy... Na... Nagyon. Király csávó vagy.”

„Ez a dolgom, Angela.”

„Én... Tudod... Köszönöm, Nada.”

„Én köszönöm. Köszönök mindent, amit tőled kaptam. Igazán hálás vagyok mindenért. A világot jelented nekem.”

„Mi... Mi van? Miért mondd...”

„Most aludni mész, Angela. Spórolnunk kell az energiával.”

„Várj... Valami... Nincs rendben.”

Ennyi elég volt. Nem akarom hagyni, hogy oxigénhiányban haljon meg, ezért lelassítom a szívverését, majdnem úgy, ahogy a tibeti szerzetesek szokták. Lecsukódik a szeme. Csökkentem az idegi aktivitást az agyában, így többé már nem képes „beszélgetni” velem. Örülök, hogy még egyszer utoljára láthattam, ahogy kivágja magát egy nehéz helyzetből. Örülök, hogy elbúcsúzhattam tőle.

Kikapcsolom a vészfényt és aktiválom a vezérlést. A konzolon telemetrikus adatok jelennek meg. Utasítom a navigációs rendszert, hogy számítsa ki a megfelelő beérkezési szöget. A fúvókák működésbe lépnek és a Föld irányába fordítják a siklót. A telemetria közli, hogy elég üzemanyag áll rendelkezésre a megfelelő sebesség eléréséhez. A sikló gyorsulni kezd, Angela tehetetlenül lebegő teste pedig a hátsó falnak ütközik.

Ő ezt már nem érzi és én sem érzem, hiszen én csak azt vagyok képes érezni, amit ő érez. Minden idegszálával. Szerelmet a férje iránt. Törődést a fia iránt. Rajongást régi akciófilmek iránt. Kitartást és a kreativitást, ami oda vezette, hogy úrhajós legyen. Jó dolgokat. A túlárado csodálatot, amit a csillagok, a mélykék tenger vagy a naplemente látványa okoz számára. És negatív dolgokat. Irigységet, amit akkor érzett, amikor más jelöltet választottak egy küldetésre helyette.

Elirigyeltem Angela érzéseit. Elirigyeltem az életét. Kiismertem minden idegszála rezdülését, és vele akarok maradni a legvégéig. Sajnos úgy alakult, hogy nekem kell döntenem arról, hogyan lesz vége. Amikor megsérült az ütközésben, nyilvánvaló lett számomra, hogy el fognak távolítani az agyából. Soha többé nem küldik már a világűrbe és így nem lesz szükség a drága implantátumára. Nem hagyhatom, hogy nélkülem éljen tovább. Hogy nélkülem térjen vissza azokhoz, akik igazából nem ismerik, és soha nem fogják olyan jól ismerni őt, mint én.

A vezérlés jelenti, hogy melegszik a hópajzs. Belépünk az atmoszférába. Egy perc múlva mindketten elégünk majd. Együtt. És ezzel vége lesz. Nem tudok szebb véget elképzelni.

© Kása Ferenc 2020

Nada

"We have absolutely no doubt that widespread use of artificial intelligence is the only chance for the human race to survive."

*Naitee Taarush
United Nations Conference on Sustainable Development
New Delhi, March 2045*

Angela's brain is trying to focus her remaining eye lens. I activate the right nerve pathways so she'll be able to do it. Two cherry-sized blood drop sharpens in her field of vision. The term "bloodberry" comes to her mind, then she begins an emotional association: her impression is that the berries are spinning merrily around their axis. At the same time, restlessness reigns in her awakening consciousness, but she cannot yet define the cause. The orange emergency light shines on the surface of the berries as they leisurely float towards each other in the air. They collide gently. Following the collision, Angela tries to whisper the word "bloop", but since we need to save energy, I still leave the necessary nerve pathways inactive. So she stares at the phenomenon with an expressionless face, while it spins in the air like an amorphous plasticine figure for a few seconds until it settles into a more and more perfect spherical shape. "Bloodball," Angela thinks.

An old memory emerges from the depths of her consciousness: red rubber ball floats on the surface of water. Angela is afraid. She wants to reach the ball, but she can barely reach the ground with her feet. She has to take a risk. Either she floats motionless or goes under the water to gain momentum. She doesn't want to stay still.

She takes a deep breath, immerses herself and bounces off. The cold water moisturizes her hair, which is not as unpleasant as she had imagined. She pops up right next to the ball. She grabs it with her two tiny hands and smiles proudly at her father. But she can't catch sight of his face properly.

A sharp pop is heard, causing Angela's eye to focus again on the blood ball floating in front of her. The ball changes direction, loses its spherical shape and approaches the wall of the cabin with increasing acceleration. Angela's watching as the red dollop goes through a pin-sized gap. The phrase "Not good" appears in her mind.

From this, I judge that she has recovered enough for communication.

"Angela. You had an accident."

"What? What accident? Who's talking?"

"Nobody talks to you. I am the computer implanted in your brain."

Angela's consciousness is still confused, but as a result of my message, another memory emerges in her mind. She is lying on an operating table. A sharp light emanates from the ceiling, outlining slowly descending mechanical hands. She turns her head and sees a doctor dealing with the console next to the bed and another holding the implant in her hand. Angela is now looking in the opposite direction. A man and a child are standing on the other side of the bed, close together. The child is holding Angela's hand. He's worrying. He smiles and says, "It won't take very long."

"The boy..."

"Your son. Do you remember his name?"

Angela can't remember, what results her feeling desperate. Her brain sends a signal to her tear duct, which is too close to her eyes, where I previously disabled the nerves, therefore I'm not able to block it. Tear accumulate in the corner of her eye and swell to the point of being disturbed of her eyesight in a matter of seconds.

"Angela. Now every second counts. Do you know where you are? "

"I... Don't know."

The tear bubble continues to grow, but in zero gravity it cannot flow down her face. I try to stimulate her brain. I send her a picture of the Newton Space Telescope. As a result, she recalls attending a briefing at Cape Canaveral. The figures around her are dimmed, but she sees sharply how the yellow light of the setting sun penetrates lightly through the slats of the shutter. A new document called "Newton Space Telescope" arrives on her tablet. She opens the file and sees that it contains more than three thousand pages.

"The Newton... It's broken. The solar panels. I came to replace the solar panels."

Her eye now focuses farther away, on the console in front of her, and she sees that the display is dark.

"What the hell happened, Nada?"

I take it as a good sign that she remembers my name.

"We collided with an unknown object. Probably space debris. The control and life support system has stopped. We cannot contact ISS 3"

"Fuck! This fucking teardrop. Why can't I move?"

"You have unfastened the seat belt to access the robotic arm manual control unit. That's when the collision happened. The shuttle started spinning at high speed, and you slammed into the console and then into the top of the cabin. Unfortunately, you suffered serious bruises and your right eye also severely injured. I stopped the pain-sensing and motor nerves in your body."

As I send this message, I stimulate Angela's brain to stay as calm as possible. This is her only chance of survival. As a side effect of stimulation, some random groups of cells in the hippocampus are activated for a few moments and a new memory appears on her consciousness.

She steps out to the bright light through an arched door. It's hot, but Angela shudders from a sudden gust of wind. Or maybe because of the "too much blueness". Above the horizon, some yellow blends lightly into the light blue sky, but below the sharp line of the horizon, the dark blue tones of the water alternate for long miles. She walks on a terrace lined with palm trees. Tables with

snow-white tablecloths and elegant champagne glasses. Wedding party around the tables, full of smiling faces. Her future husband is standing by the railing. They smile at each other flirtatiously. Something moves in Angela's belly. She slowly raises her hand and is inundated with happiness.

"I'm sorry. I may have over-calmed you a little."

"How come we don't spin anymore?"

"I managed to stabilize the shuttle before the systems shut down."

"They have to send help."

"I'm sure help is on the way, but you have to stay alive until it arrives. A moment ago a gap was generated in the hull. The air is leaking."

"The hole needs to be stuffed."

"Yes. But we don't have sealant."

Angela scans the inside of the cabin, but sees nothing usable. The shuttles are reliable, simple structures, they are used for quick repairs in just a few hours, so their interior does not contain equipment. Gone are the days when astronauts kept duct tape in every corner in case of an emergency. The passenger of the shuttles does not even have to wear a spacesuit, which makes the job much easier. Yet Angela would have a great use to a spacesuit now. Or duct tape. She follows the path of a small drop of blood with her eye and the way it leaves through the hole.

"I can try to seal it with my hand."

"In your current state, that would be too much effort. I'm afraid you wouldn't be able to hold yourself for more than a few minutes. You would lose a significant amount of blood. If you lose consciousness again, you will float off the wall and the air will continue to flow outwards, which in the short term..."

"Think, Winnie the Pooh, think, think, think!"

Angela's eye catch on the arm-pocket of her uniform.

"Remember what Nada says in the movie?"

She saw the film *'They Live'* with her father when she was ten years old. She dreaded the aliens portrayed in the film, but she loved the protagonist wrestler. She thought he was the strongest guy on

Earth. Angela wanted to be so strong too. She also named me after the character: Nada. I knew what she was thinking.

"I have come here to chew bubblegum and kick ass... And I'm all out of bubblegum."

"Exactly. Well, my bubblegum didn't run out. But tell me if you have a better idea."

"You have to act fast. Throughout your body, I release the block of motor and sensory nerves. It will hurt."

"Okay. Let's do this."

Sharp pain raises in Angela's skull, she's groaning, closing her left eye and turning her head, which finally helps her get rid of the huge teardrop. The "tearball" falls apart into smaller spheres that begin their slow journey toward the hole, meanwhile she reaches into her pocket with a trembling hand, whimpering, and pulls out the pack of chewing gums. Swearing, she tries to unfold the package as quickly as possible, taking care not to accidentally let the pieces fly away in all direction. Eventually, she manages to stuff most of the package into her mouth, with only a few pieces going aside, spinning back and forth further in the cabin. Sweating and trembling from the pain, she begins to chew.

"You're doing very well. Just hold on a little bit longer."

"How much air do we have left?"

"The tank is empty. All the air we have left is inside the cabin."

"Then it's time to plug that hole."

She bounces in the direction of the gap, but with too much force. She could barely restrain herself, her face touching the wall, leaving an apple-sized bloodstain on it.

"I lost my right eye, right?"

"The damage is significant. Doctors will be able to say more."

I don't want to excite her, but based on nervous feedback, the eyeball was extremely damaged. We have to hurry.

"That will be enough now. Come on."

Angela gently takes the dumpling out of her mouth and press it on the gap with her shaking hand. It seems to work. She raises her

trembling hand to her eye and sweeps away a few more tear and blood drops.

“I’m very... Weak. There’s not much... Oxygen.”

“You sealed the leak perfectly. I’m sure we’ll gain enough time with this. And now I’m deactivating the nerve pathways again.”

The pain goes away. Angela feels immense relief as she keeps floating motionless in the cabin’s emergency light. The truth is, that I feel joy. I’m really glad I can help her make these difficult minutes easier.

“I... I didn’t remember Nick’s name.”

“Don’t blame yourself for this. You suffered a severe concussion. You can calm down now. I take care of you.”

“You’re... A pre... Pretty dope guy.”

“This is my job, Angela”

“I... You know... Thanks, Nada.”

“I thank you. Thank you for everything I got from you. I am truly grateful for everything. You mean the world to me.”

“Wha... What? Why are you...? Say...”

“You’re going to sleep now, Angela. We need to save energy.”

“Wait... Som... Something’s... Wrong.”

That was enough. I don’t want to let her die from a lack of oxygen, so I slow down her heartbeat, almost like Tibetan monks do. Her eyes close. I reduce the nerve activity in her brain so she could no longer “talk” to me. I’m glad I saw her cutting herself out of a difficult situation one last time. I’m glad I was able to say goodbye to her.

I turn off the emergency light and activate the control panel. Telemetry data is appearing on the console. I instruct the navigation system to calculate the correct arrival angle. The nozzles come into operation and turn the shuttle in the direction of the Earth. Telemetry indicates that enough fuel is available to reach the correct speed. The shuttle begins to accelerate, and Angela’s helplessly floating body collides with the back wall.

She doesn’t feel that anymore and I don’t feel it either, since I’m only able to feel what she feels. With all her nerves. Love for her

husband. Caring for her son. A passion for old action movies. Perseverance and creativity that led her to become an astronaut. Good things. The overflowing admiration caused by the sight of the stars, the deep blue sea, or the sunset. And negative things. Envy she felt when another candidate was chosen for a mission instead of her.

I become jealous of Angela's feelings. I become jealous of her life. I have discovered the vibration of every nerve in her body and now I want to stay with her until the very end. Unfortunately, it turned out that I had to decide how it would end. When she got injured in the collision, it became apparent to me that I will be removed from her brain. They will never send her back into space again and so they will not need her expensive implant. I couldn't let her live without me. To return without me to those who don't even really know her and will never know her as well as I do.

The Control System reports that the heat shield is getting warm. We entered the atmosphere. In a minute we will both burn. Together. And that's the end of it. I can't imagine a nicer ending.

© Ferenc Kasa 2020